

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μαχέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀρνίτου, (συνέχεια). — Ἐρχμαν - Σατριάν: ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ, μετὰφρασίς Ἀντ. Φ. — Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ): ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῶ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

— Ψεύδουσαι! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς. (Σελίς 450).

Λήγοντος τῆ 3 προσεχούς Ἰουνίου τοῦ ΚΟΜΗΤΟΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, ἐξελέξαμεν πρός δημοσίευσιν τὸ νεώτερον οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, δημοσιευθὲν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ἐν τῷ εἰκονογραφημένῳ περιοδικῷ *Journal du Dimanche*, τοσοῦτον ἐξετιμήθη καὶ τοσοῦτον ἐμάγευσε τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ, ὥστε ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἤβησε καταπληκτικῶς. Καὶ δικαίως, διότι τοὺς ΤΡΕΜΟΡ διακρίνει τὸ φυσικὸν καὶ ἀπείριστον τῆς δράσεως, τὸ ζωηρὸν τῆς περιγραφῆς· ἐκτός δὲ τῶν καλλωνῶν τούτων, ἀπεικονίζονται ἐν αὐτοῖς οἱ κυριώτεροι κοινωνικοὶ χαρακτῆρες, ὁ ὑψηλόφρων δηλ. καὶ γενναῖος ἀστός, ὁ ποταπός, ὁ χαμερπής, ὁ ἐκδεδιγημένος, ὁ ἀνθρώπος τοῦ συρμοῦ, ὁ κλέπτης, ὁ φονεὺς, ὁ ἀγνὸς ἐραστής, ὁ φαυλόδοτος τέλος διαφθορεὺς· μετ' ἀπαραμίλλου δὲ χάριτος καὶ φυσικότητος περιγράφονται καὶ οἱ γυναῖκες οἱ χαρακτῆρες. Τὰ ἐπεισόδια τῶν ΤΡΕΜΟΡ, ὡν πολλὰ τοῦ τελευταίου ΓΑΛΛΟΠΡΩΣΣΙΚΟῦ ΠΟΛΕΜΟΥ, κινῶσι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου μέχρις ὑπερβολικῆς ἀνυπομονησίας. Ἐν γένει δὲ ἡ ἀνάγνωσις τῶν ΤΡΕΜΟΡ γεννᾷ ἐν τῇ ψυχῇ ὅτε μὲν τὴν ὀλίσφιν, ὅτε δὲ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν τρόμον.

Οἱ ΤΡΕΜΟΡ κοσμοῦνται δι' 23 εἰκόνων ὁλοσελίδων, ἀρίστης Παρισίνης τέχνης· δὲν ἐφείσθημεν δὲ δαπάνης ἵνα εὐχαριστήσωμεν τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν καὶ ἀναγνώστας, δι' ἣν ἐγκάρδιον ὑποστήριξιν παρέχουσιν εἰς τὰ ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ· διὰ τοῦτο οὐδὲ τὴν συνδρομὴν, οὐδὲ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἠΐξασαμεν, πεποιοῦτες ἐπὶ τὴν αὐτὴν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ὑποστήριξιν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Καὶ ὁ δούξ τῆς Σαβοΐας καίπερ παρκαλούμενος ἐπιμένει ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ὁ Γουλιέλμος μετὰ τὰ περὶ εἰρήνης διαθήματα ἐπιμένει εἰς τὸν πόλεμον ;

— Πλέον ἢ ποτέ.

Ὁ βασιλεὺς ἐνέπηξε τοὺς ὄνυχας εἰς τὰς σάρκας τοῦ κρυφίως εἶτα ἐπανέλαβεν :

— Μὲ ὑπηρεύσατε τοῦλάχιστον γραφῶν πανταχοῦ, ὅτι ἐπιθυμῶ τὴν εἰρήνην ; Ἰκανοποιήσατε τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἑλβετῶν ; Συνεστήσατε εἰς τὸν Κατινὰ νὰ φειδῆται μετὰ προσοχῆς τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας ;

— Αἴ !.. Θεέ μου !.. Μεγαλειότατε !..

— Ναί ; . . δὲν εἶνε ἀληθές ; . . Ἀπαντήσατε !

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Ψεύδεται ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ὀρθούμενος ὡς γίγας, ψεύδεται ἀναισχύντως.

Ὁ Λουβοᾶ ἠγέρθη ὡσαύτως ἐμμανῆς.

— Μεγαλειότατε ! ἐβόησεν.

— Ψεύδεται, προδότα καὶ ἄπιστε ὑπηρέτα ! ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ φωνῆς βροντώδους εἰς σὲ χρεωστῶ ὅλα αὐτὰ τὰ μίση, ὅλους αὐτοὺς τοὺς πολέμους· σὺ σφάζεις καὶ πυρπολεῖς καὶ ἰδοὺ αἱ ἀποδείξεις, τὰς ὁποίας σοὺ παρέχω ἐγώ, διότι ἐγὼ συνειθίζω ν' ἀποδεικνύω ὅ,τι λέγω προσάγων ἔγγραφα. Κύτταξε !

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς κειμένης ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τρεῖς ἐπιστολάς, ὧν ἡ θεὰ ἐκεραύνωσε τὸν ὑπουργόν, ἀναγνωρίσαντα ἐν τῷ ἅμα αὐτάς.

— Ἰδοὺ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐν σχέδιον, ὅπως κακοποιήθῃ ἐπὶ τοσοῦτον ὁ δούξ τῆς Σαβοΐας, ὥστε νὰ κατασταῇ ἀμειλικτος· εἶνε ἐπιστολὴ γραφεῖσα καὶ ὑπογραφεῖσα παρὰ σοῦ. Ἰδοὺ τὸ τελευταῖόν σου ἔγγραφον πρὸς τὸν Κατινὰ διατάσσον νὰ πυρπολήσῃ, νὰ σφάξῃ παρὰ τὴν ἀνακωχὴν, γεγραμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον παρὰ σοῦ, συλληφθὲν ἐπὶ τῶν ταχυδρόμων σου παρὰ τῶν ἐχθρῶν, τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἐχθρῶν, οἵτινες μὲ καθιστῶσι κριτὴν τῶν ἐγκλημάτων σου. Ἰδοὺ τέλος ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὰ δίκαια παράπονα τῶν Ἑλβετῶν· τοὺς ὑβρίζεις καὶ τοὺς ἀπειλεῖς, ὅπως τοὺς ἐξεγείρης· καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη γεγραμμένη ὡσαύτως παρὰ σοῦ, φέρει ὡς ὑπογραφήν τὸ αὐτὸ μυστῆρον ὄνομα : Λουβοᾶ. Κύτταξε !

Καθεὶς θ' ἀνέμενεν, ὅτι ἡ ἀλαζονεία τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἔμελλε νὰ καταπέσῃ, ὅτι ὁ ἀνόσιος ἐκεῖνος θὰ προσέπιπτε γονυπετής. Ἀλλ' αὐτὸς ἀπεναντίας ἀνύψωσεν ἀγερώχως τὴν κεφαλὴν.

— Ἔστω ! . . εἶπε, καὶ ἂν τὸ τοιοῦτο ἦτο, καὶ ἂν σὰς παρήκουσα, εἶχα τὸν σκοπὸν μου, καὶ ὁ σκοπὸς οὗτος εἶνε νὰ

σὰς καταστήσω κύριον, μονάρχην τοῦ κόσμου τούτου . . Ἐγὼ ἐπίστευον, ὅτι ὁ βασιλεὺς μου ἀπατάται, καὶ δὲν ἤθελα νὰ ταπεινωθῇ ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν του, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἔκαμον νὰ τρέμωσιν.

— Τολμᾶς καὶ μὲ ἐπικρίνεις, βλέπω !..

— Ὑπάρχει τις ὁ δυνάμενος ν' ἀντικρῖσῃ τὸν ἥλιον ; ἐπανέλαβεν ὁ Λουβοᾶ, ὑπάρχει τις ὁ δυνάμενος νὰ μειώσῃ τὴν δόξαν του, νὰ βλάψῃ τὸ φῶς ; Ὑποστηρίζω, ὅτι ἔχω δίκαιον, ἐπιμένω λέγων, ὅτι διὰ τοῦ πολέμου ἐπιτυγχάνεται ἡ ὠφέλιμος εἰρήνη, ἐπιμένω βεβαιῶν, ὅτι μόνος ὁ καταβληθεὶς ἐχθρὸς δὲν ἐμπνέει φόβον, διὰ νὰ καταβάλῃ δέ τις τὸν ἐχθρόν του, πρέπει νὰ κτυπήσῃ ἀνηλεῶς. Εἴκοσι πέντε ἐτῶν νίκαι συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης μου. Ἀντὶ νὰ ἐπαίτῳ τὴν εἰρήνην, Μεγαλειότατε, ρίπτω τὸ χειρόκτιον κατὰ πρόσωπον ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἀντὶ νὰ φεισθῶ τῶν ἀμπελώνων τοῦ Βίκτωρος Ἀμειδαίου, γράφω εἰς τὸν στρατάρχην Λουξεμβούργον νὰ πυρπολήσῃ παραχοῆμα καὶ τὴν τελευταίαν οἰκίαν τῆς Τρέβης. Τοῦτο ἤθελα νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἔπρεπε τις νὰ σὰς ὑπηρετῇ.

Ὁ βασιλεὺς ἀφῆκε κραυγὴν φοβεράν, τὴν μόνην, ἥτις ἠκούσθη ποτὲ ἐξερχομένη τῶν χειλέων του, ἤρπασε τὴν βαρεῖαν σιδηρὰν λαβίδα τῆς ἐστίας καὶ ὤρμησε μὲ τὸν βραχίονα προτεταμένον κατὰ τοῦ Λουβοᾶ.

Ἡ μαρκησία ὀρμήσασα τὸν ἠμπόδισε, συνενούσα δὲ ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας τὸν ἰκέτευσε νὰ φεισθῇ τῆς τιμῆς ἑνὸς εὐπατρίδου.

— Ἄ ! κυρία, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς ἀσθμαίνων, ὑμεῖς μὲ παρακαλεῖτε νὰ φεισθῶ τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ. Εἰξεύρετε πῶς αὐτὸς ὠμίλησε περὶ ὑμῶν ; εἰξεύρετε, ὅτι σὰς ὑβρίζε χθὲς ἀκόμη, σὰς ἀπεκάλει ἄτιμον, καὶ ὅτι μοῦ ἐπέβαλλε νὰ σὰς διώξω ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν τιμὴν μου ;

Ἡ μαρκησία πελιδνῆ, μὲ τὰ ὄμματα νεκρωμένα, τρέμουσα, ἀνεξήτει εἰς μάτην στήριγμα τι, εὐρισκομένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς διττῆς ἐκείνης φοβερῆς ὀργῆς.

Ὁ Λουβοᾶ ὠρνούμενος ἠπείλει τὴν μὲν καὶ προῦκάλει θρασέως τὸν ἔτερον.

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, μοῦ ὑπεσχέθητε νὰ προσαγάγητε μίαν ἀπόδειξιν σήμερον. Ποῦ εἶνε ἡ ἀπόδειξις, ἥτις θὰ μὲ βιάσῃ νὰ διώξω τὴν κυρίαν Μαιντενῶν ; Φέρετέ την ! τὴν ἀπαιτῶ, τὴν ἀπαιτεῖ καὶ ἡ μαρκησία !

Αὕτη ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν παγερῶν χειρῶν τῆς.

— Σοῦ λέγω, ὅτι τὴν ἀπαιτῶ ! ἀνέκραξε μετὰ διπλάσιας ὀργῆς ὁ βασιλεὺς, καὶ ἂν ἐντὸς δύο ὥρῶν δὲν μοῦ τὴν φέρῃς, μαρκησίε Λουβοᾶ, ὑπουργέ τῶν στρατιωτικῶν, ἰσχυρότατε τῶν εὐπατριδῶν τῆς Γαλλίας, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ βασιλέως, ἐντὸς δύο ὥρῶν ! ἀκούεις, κύριε Λουβοᾶ ; σὲ φυλακίζω εἰς τὴν Βαστίλλην . . Ἐν τοσοῦτῳ ἔξελθε ! σὲ ἀποβάλλω ! . . .

Ὁ Λουβοᾶ βλοσυρὸς, φοβερὸς τὴν θέαν, ἀδυνατῶν νὰ ἐνδώσῃ ἢ ν' ἀπαντήσῃ. ἐ-

στράφη καὶ ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς ἐν σπαρακτικῇ ἀγωνίᾳ ὡς ὄφρις τρωθεὶς.

— Καλά ! εἶπεν ἐντὸς δύο ὥρῶν . . ἔστω, ἐντὸς δύο ὥρῶν . . Ἀφοῦ τὸ θέλουν . . Θὰ εἶνε τρομερόν ! . .

ΟΑ'

Η ΠΡΩΙΑ ΤΗΣ 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1691

Ὁ κατάσκοπος εἶχεν εἶπει τὴν ἀλήθειαν. Ὁ βὼν Γκράφτ εὐρίσκετο ἀκόμη παρὰ τῷ Λαβερνῇ.

Δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Σαὶν-Κλου διὰ δύο λόγους· ὁ πρῶτος ἦτο διότι δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν Βερσαλλιῶν ἐνωθῶν πᾶσαν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀποστολῆς, ἣν ὁ Γουλιέλμος ἀνέθηκεν αὐτῷ. Ὁ δεύτερος ἦτο ὅτι δὲν εἶχε τόσην πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Λουβοᾶ, ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐν ὥρᾳ νυκτὸς δρόμον τόσον μακρὸν δι' ὁδοῦ ἐρήμης ὅπου ἐνέδρα τις ἠδύνατο λίαν εὐκόλως νὰ στηθῇ κατ' αὐτοῦ.

Ἄν τὸν βὼν Γκράφτ ὑπώπτευεν ὁ ἐχθρὸς του καὶ τοῦτον ὑπώπτευεν ἐκεῖνος καὶ οὐχὶ ἀδίκως.

Τέλος ὁ Ὀλλανδὸς εἶχε καταλύσει παρὰ τῷ Λαβερνῇ διὰ λόγον, οὐ πολὺ ἀπέχοντα τοῦ ὀρισμοῦ ἐκείνου ὃν ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς μὲ τὴν σκληρὰν εἰρωνείαν τοῦ ὁ Λουβοᾶ λέγων ὅτι ἤθελε νὰ θρηνολογήσῃ ἐπὶ τῆς ἀμφιβολίας τῆς πατρότητός του.

Ὁ βὼν Γκράφτ δὲν ἐτόλμα ν' ἀγαπήσῃ τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ ἔτι ὀλιγώτερον νὰ τῇ τὸ εἶπη, παρὰ τῷ Γεράρδῳ δὲ μόνῳ εὕρισκε τὴν ἀβρότητα ἐκείνην τῆς συμπεριφορᾶς, τὸν φιλόστοργον καὶ σχεδὸν υἱικὸν σεβασμόν, ὅστις ἐξῆγεν αὐτὸν τῆς ἀμηχανίας καὶ τῷ ἀπέδιδεν εἰδὸς τι πατρικῆς ἐξουσίας· ἄλλως τε ἠρέσκετο νὰ βλέπῃ πόσον ὁ νέος ἠγάπη τὴν Ἀντωνιέτταν. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐνεθαρρύνετο ἐκ τοῦ παραδείγματος διὰ νὰ προσπαθῆσῃ καὶ αὐτὸς ν' ἀγαπήσῃ ἐπίσης.

Διὰ τοῦτο μετὰ τὴν εἰς Παρισίους ἀφιξίν του ὁ βὼν Γκράφτ διῆλθεν ἐσπέρας τινὰς μετὰ τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ Ἰασπίνου· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν περὶ ἧς ποιούμεθα λόγον ἡ ἐπίσκεψις ὑπῆρξεν ἐκατέρωθεν ἠκιστα διαχυτικὴ καὶ πολὺ σιωπηλή.

Ὁ Ἰασπίνος μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ βασιλέως ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γεράρδου φέρων ἐπωδύνως τὸ βάρος τῶν θλίψεων καὶ τῶν φόβων του. Κατέβαλλε δὲ πολὺν κόπον ν' ἀποκρῖψῃ τὴν θλίψιν του καὶ ἰδίως τὴν προξενούσαν αὐτὴν ἀφορμὴν.

Διαρκούντος τοῦ ταχέος ἀπὸ Παρισίων εἰς Βερσαλλίας ταξειδίου ὁ Ἰασπίνος διὰ νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν Γεράρδον τὴν σπουδὴν του, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς φόβους του καὶ τὴν ἀνάγκην ἣν ἠσθάνετο νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μαρκησίαν, διὰ νὰ παραπλήσῃ τὸν Γεράρδον καὶ νὰ κρατῇ τὰς εἰκασίας του περιωρισμένας, ἐδέησε νὰ ψευσθῇ, ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀποκρῖψῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γεράρδος ἀνησυχῶν παρεπονῆθη δι' ὅλα αὐτὰ τὰ μυστικά,

ὁ Ἰασπίνος ἐν ἀπορίᾳ πάσης ἄλλης δι-
καιολογίας ἠναγκάσθη νὰ τοῦ εἶπῃ ὅτι
ὅλα αὐτὰ τὰ μυστικά ἀνεφέροντο εἰς ἀ-
πόρητον τι τῆς ἐξομολογήσεως, ὅπερ ἐν-
επιστεῖθη αὐτῷ ἡ μαρκησία καὶ ὁ Γεράρ-
δος κατ' ἀνάγκην νῦχαιριστήθη ἐκ τῆς
ἐξηγήσεως ταύτης.

Μετὰ τὴν τόσον θυελλώδη ἐκείνην ἐσπέ-
ραν ὁ Ἰασπίνος ἐπέστρεψεν ἀπελπίς, ὁ δὲ
βάν Γκράφτ ἐκτελέσας τὴν ἐντολήν του,
ἐπέστρεψε σιωπηλός. Ὁ Γεράρδος βλέπων
τοὺς δύο φίλους του ἐξίσου περιφρόντιδας,
διήλθεν ὡς αὐτοὺς τὴν νύκτα ὄνειροπο-
λῶν, ἀντήλλαξε μετ' αὐτῶν λόγους τινὰς
ἀσημάντους καὶ ἐμέτρα τοὺς στεναγμούς,
οὓς ἐξέφερον κατὰ διαλείμματα οἱ δύο
παράδοξοι σύντροφοί του.

Τῆς ἡμέρας ἐπελθούσης, ὁ Ἰασπίνος,
ὅστις δὲν ἠδύνατο ἐκ τῆς ἀνησυχίας νὰ
σταθῇ εἰς τὴν θέσιν του, περιήλθεν ἐκα-
τοντάκις τὸ δωμάτιον. Ὁ βάν Γκράφτ
ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ κα-
πνίσῃ. Ὁ Γεράρδος ἔλαβε βιβλίον τι ὅ-
πως ἀναγνώσῃ καὶ ἐκύτταζεν ἐπὶ πολλὴν
ῶραν τὴν ὀξειαν στέγην τοῦ Σαιν - Σὺρ,
μόλις διαφανομένην ἐν τῇ κυανωπῇ ὀμί-
χλῃ τοῦ ὀρίζοντος.

Εἶτα ὁ Ἰασπίνος εὐρίσκων ἐν τῇ ἀνη-
συχίᾳ του στενὸν τὸ ἐμβαδὸν τοῦ θαλά-
μου κατῆλθεν εἰς τὸν ἔρημον κῆπον περι-
πολῶν πέριξ τοῦ διαστήματος τῆς μαρ-
κησίας ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι αὐτὴ ἤθελε τὸν
διακρίνει καὶ ἤθελε νεύσει πρὸς αὐτὸν ἢ
τοῦ ἀποτείνει κανένα καλὸν λόγον.

Ὁ βάν Γκράφτ ἐξηκολούθει νὰ καπνί-
ζῃ, ὁ δὲ Γεράρδος τοῦ ἔκαμνεν ὅπως ἠ-
δύνατο συντροφίαν.

Αἴφνης ὁ Ἀμούρ, ὅστις εὐρίσκετο ἀνα-
μέσον των καὶ ὅστις παρατῆρει ἀλληλο-
διαδόχως ἕκαστον αὐτῶν ὀργισμένος ὡπο-
σοῦν κατὰ τοῦ βάν Γκράφτ ἕνεκα τῆς
ὀσμῆς τοῦ καπνοῦ, ἠγέρθη καὶ ἔδραμε
πρὸς τὴν θύραν μετὰ χαρμωσύνων ὑλακῶν.

— Κάποιος φίλος θὰ εἶνε, ἐσκέφθη ὁ
Γεράρδος.

Καὶ τῷ ὄντι ἦτο εἰς τοιοῦτος. Ὁ Βε-
λαίρ εἰσώρμησε βιαίως εἰς τὸν θάλαμον.

Ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐφαίνετο ὁ τρό-
μος, ἡ περιέργεια, ἡ ἐλπίς, ἡ ἀποθάρρυν-
σις ὅλα ὁμοῦ συνηνωμένα.

Ὁ νέος εἰσώρμησε καθὰ εἶπομεν, ὡς
κεραυνός.

— Ποῦ εἶνε; εἶπε πρὸς τὸν Γεράρδον.

— Ποῦς;

— Ἡ Βιολέττα!

Ὁ Γεράρδος ἀνεσιόρησε καὶ ἠτοιμά-
ζετο ν' ἀπαντήσῃ· ἀλλ' ὁ Βελαίρ ἐπιβάλ-
λων αὐτῷ σιγὴν,

— Μὴ παίζῃς μετ' ἀνησυχίαν μου,
εἶπε μειδιῶν. Ὁμολογῶ ὅτι ἀνησύχησα
ὑπερβαλλόντως. Εἶνε ἐδῶ; δὲν εἶνε ἀλη-
θές; Κρύπτεται; ποῦ εἶνε;

— Ἐλα, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετ' ἄλλους
ἀνεκφράστου ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐξηγήσου καλ-
λίτερα... Περὶ τῆς Βιολέττας μ' ἐρω-
τᾶς; δὲν εἶνε εἰς Παρισίους;

Ὁ Βελαίρ ἐγένετο ὡχρὸς ὡς σουδάριον.

— Θεέ μου!.. ἐπέλλισε διαστέλλων
βλοσυρῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν εἶν' ἐκεῖ; ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρ-
δος.

— Ὡ!.. εἶπε στενακίζων ὁ ἀτυχῆς νέος,
ποῦ εἶνε ἡ προσφιλής μου Βιολέττα.

Ὁ Γεράρδος τὸν ἐνηγκαλίσθη, ὁ δὲ
βάν Γκράφτ, μάρτυς τόσης σπαρακτικῆς
ἀπελπισίας, ἐλησμόνησε τὰ πάντα καὶ ἠ-
κροάσθη.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἄς ἐξ-
ακριβώσωμεν τὰ πράγματα. Ὑπῆγες εἰς
Παρισίους;..

— Ναί.

— Διὰ νὰ τὴν ἴδῃς;

— Ναί.

— Καί;..

— Καὶ εὖρον ὅλας τὰς θύρας τῆς οἰ-
κίας ἀνοικτάς. Ἀνοικτὴ ἦτο ἡ θύρα τῆς
γεφύρας, ἀνοικτὴ τοῦ θαλάμου, ἀνοικ-
τὴ ἡ τῆς κλίμακος καὶ τὸ παράθυρον ἐ-
πίσης· ἡ καρδίᾳ μου ἔπαλλε σφοδρῶς.
Εἰσῆλθον μετὰ προφυλάξεως· τὸ στρῶμα
τῆς κλίνης ἦτο ψυχρὸν, δύο ἔδραι ἀνα-
τετραμμένα!.. καὶ αὐτὴ δὲν ἦτο ἐκεῖ!
προσέβηκεν ὁ δυστυχῆς μετὰ κραυγῆς τό-
σον θλιβεράς, ὥστε ἔσχεν αὐτὴ ὀδυνερὰν
ἀντήχησιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Γεράρδου.

Οὗτος καταβάλλων ὅλον τὸ θάρρος
του, εἶπεν ἀμέσως διακόπτων αὐτόν:

— Καὶ δὲν ἐζήτησες πληροφορίας;

— Κατῆλθον, ἐπέλλισεν ὁ Βελαίρ με
φωνὴν ἀσθμαίνουσαν καὶ διακεκομμένην.
Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γείτονος,
τὸν ὅποιον γνωρίζεις· ἦτο κενὸν ἐπίσης...
Ἐτρεξα γρήγορα πρὸς τὸν Ἰουδαῖον, ἀλλὰ
τίποτε... τίποτε δὲν μοῦ εἶπεν... Ἡ-
ρώτησα τοὺς πρὸς ἀριστερὰν γείτονας,
τοὺς ἀπέναντι, τοὺς εἰς τὴν ὁδὸν Δελφι-
νος, ἀλλὰ τίποτε... τίποτε δὲν ἔμαθον!

— Ταλαίπωρε φίλε!

— Ὑπέθεσα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βελαίρ,
ὅτι διὰ λόγους προφυλάξεως σὺ ἢ ὁ Ἰα-
σπίνος παρηγγείλατε εἰς τὴν Βιολέτταν
ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ κρυφθῇ ἀλλαχοῦ· ἡ
ἐλπίς αὕτη με ὠδήγησεν ἐδῶ... Τώρα
μόλις ἦλθα... ἔφθασα νὰ πιστεύσω, ὅτι
θὰ εὐρίσκα τὴν ἀγαπητὴν μου φίλην ἐδῶ
κρυμμένην... Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀληθές;..
δὲν εἶν' ἐδῶ;.. μοῦ τὴν ἤρπασαν λοιπὸν
πάλιν;.. Ὡ! τὸ προσηθάνετο!.. ἔ-
πρεπε νὰ μὴ τὴν ἀφήσω!

Καὶ ὁ ταλαίπωρος συστρεφόμενος ἐξ
ὀδύνης ἔτυπτε τὸ στήθος μετ' ὅσον ἀπελ-
πισίαν, ὥστε ὁ Γεράρδος ἐφοβήθη.

— Βελαίρ, φίλτατε Βελαίρ! ἀνέκρα-
ξεν· μὴ ἀπελπίζεσαι· δὲν ἐξέλιπεν ἀκόμη
πᾶσα ἐλπίς.

— Φεῦ!.. ἐξέλιπε καὶ πρέπει ν' ἀπο-
θάνω.

— Βελαίρ, ἠσύχασε!.. Ὁμίλει σι-
γώτερα... ἴσως ὁ Ἰασπίνος γνωρίζει ποῦ
εἶνε.

Ὁ ἀτυχῆς ἤρπασεν ὡς ναυαγὸς τὴν τε-
λευταίαν ταύτην εὐθραυστον ἐλπίδα.

— Νομίζεις;.. εἶπεν. Δὲν τὸν ἐπανεῖ-
δες τὸν ἀγαπητὸν Ἰασπίνον;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Γεράρδος, δὲν τὸν
ἐπανεῖδομεν ἀπὸ χθές. Δὲν εἶνε ἀληθές,
κύριε; εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βάν
Γκράφτ μετ' ἐλπίδα ἐκφραστικόν.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ὀλλανδός.

— Ὡ! θὰ εἰξεύρῃ τότε, θὰ εἰξεύρῃ
καὶ ἴσως μοῦ τὴν ἀποδώσῃ, ἀνέκραξεν ὁ
Βελαίρ, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή μετεβλήθη
ὑπὸ τῆς ἐλπίδος μετ' ἀπερίγραπτον ταχύ-
τητα. Ποῦ εἶνε;

— Δὲν εἰξεύρω καλά, ἀπήντησεν ὁ Γε-
ράρδος· εἰς τὸν κῆπον, νομίζω.

Ὁ Βελαίρ ἐξῆλθε μετ' ὀρμὴν βέλους,
πρὶν ἢ κίνημά τι ἢ κραυγὴ τὸν ἀνακα-
λέσῃ καὶ τὸν ἀναχαιτίσῃ.

— Ὡ ταλαίπωρε, ταλαίπωρε φίλε!
εἶπε στενακίζων ὁ Γεράρδος παρέχων ἐπὶ
τέλους διέξοδον εἰς τὴν πιέζουσαν τὴν
καρδίαν του λύπην.

Ὁ βάν Γκράφτ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν ἐρω-
τήσῃ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπεν ὁ Γε-
ράρδος, εἶνε φίλος μου, ἀδελφός μου σχε-
δόν, ὃν ἐπαπειλεῖ φρικτὴ συμφορὰ. Δὲν
δύναμαι νὰ τὸν ἐγκαταλείψω εἰς αὐτὴν
τὴν θέσιν· πηγαίνω νὰ τὸν συναντήσω, νὰ
τὸν ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ ν' ἀφεθῇ εἰς τὰ
ἔπακρα· διότι ἂν συναντήσῃ τὸν Ἰασπί-
νον καὶ οὗτος δὲν εἶνε προειδοποιημένος..

Καὶ λέγων ταῦτα ἐνεδύετο ἄμα μετὰ
σπουδῆς καὶ προσήρμοζε τὴν πόρπην τοῦ
τελαμῶνος τοῦ ζίφους του.

— Θὰ ἔλθω μαζί σας, εἶπεν ὁ βάν
Γκράφτ κατερχόμενος ὀπισθεν τοῦ Λα-
βερνή.

Ἐφθασαν κάτω καὶ ὁ Γεράρδος ἤρχισε
ν' ἀναζητῆ διὰ τοῦ βλέμματος πέριξ αὐ-
τοῦ τὸν Ἰασπίνον.

Ἀλλὰ δὲν εἶδεν ἄλλον εἰμὴ τὸν Λου-
βοᾶ ἐξερχόμενον ἐκ τῶν δωματίων τοῦ
βασιλέως μετὰ τὴν ἀποβολὴν του, καὶ
διερχόμενον διὰ τοῦ ἀνδῆρου. Καὶ ὁ βάν
Γκράφτ ὡσχύτως παρετήρησε τὴν ἠλλοιω-
μένην ἐκ τῆς ὀργῆς μορφήν του καὶ τὸ βί-
αιον βᾶδισμα ἢ μάλλον εἰπεῖν τὴν φυγὴν
του. Ἡ ἀλλόκοτος σπουδὴ τοῦ ὑπουργοῦ, ἡ
ὀργή, ὑφ' ἧς ἐφαίνετο κατεχόμενος ὡς ταῦ-
ρος τετραυματισμένος, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ θέα-
μα ἐκεῖνο τὸ τόσον παράδοξον ἐν τοιαύτῃ
ῶρᾳ ἐφείλκυσε ἀποκλειστικῶς πρὸς στιγ-
μὴν τὴν προσοχὴν τῶν δύο θεατῶν, οἵτι-
νες ἐλησμόνησαν τὴν λυπηρὰν αἰτίαν
δι' ἣν ἐξῆλθον.

Ἰσταντο ἐκεῖ ἀφρημένοι, χωρὶς νὰ εἴ-
πωσά τι πρὸς ἀλλήλους, παρατηροῦντες
τὸν φοβερὸν ἄνδρα ἐπιστρέφοντα κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ
μὴ βλέποντες τοὺς κατασκόπους, οἵτινες
κατὰ διαταγὴν τοῦ Λουβοᾶ εἶχον τοπο-
θετηθῆ ἀπὸ τοῦ λυκαυγοῦς εἰς τὴν θέσιν
των.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατεσκόπευον πᾶ-
σαν κίνησιν τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ βάν
Γκράφτ. Προσεῖχον ἐπ' αὐτῶν διαρκῶς,
ἀλλ' ἀκουσίως καὶ αὐτοὶ ἐν τούτοις, παρ-
ετήρουν τὴν παράδοξον φυγὴν τοῦ κυρίου
των ἐξερχομένου ἐκ τῆς παρὰ τῷ βασιλεῖ
ἀκροάσεώς του.

Ὁ Γεράρδος πρῶτος τοὺς ἀνεγνώρισε
καὶ ἐνόησεν, ὅτι τὸν κατεσκόπευον. Ἐπ-
ήλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἰδέα, ὅτι μετα-
βαίνων πρὸς συνάντησιν τοῦ Βελαίρ θὰ
ἐξέθετε τοῦτον εἰς παγιδά τινὰ τοῦ Λου-

βοά, ἄν ὡς ἐφρόνει, ὁ ὑπουργὸς εἶχεν ἐνεργήσει τὴν διὰ νυκτὸς ἀρπαγὴν τῆς Βιολέττας.

Ἡ σκέψις αὕτη ἀνεχάιτισε τὴν πρῶτην του ἀπόφασιν. Ὁ Γεράρδος ἐσκέφθη ἐπίσης ὅτι ἡ παρατεταμένη ἐλπίς θὰ ἐπεβάρυνε τὴν λύπην τοῦ Βελαίρ, ὅποτε θὰ ἐπῆρχετο ἀναγκαιῶς ἡ γνώσις τῆς πικρᾶς πραγματικότητος· ἦτο προτιμότερον ἐπομένως νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰασπίνον, πιθανὸν δὲ τὸ τελευταῖον τραῦμα νὰ κατέβαλλε τὴν ἀπελπισίαν του.

Ἐνῶ διελογίζετο ταῦτα καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ, ἔφθασε πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον εἰς τῶν θεραπόντων του προερχόμενος ἐκ Σαίν-Κλου ἔφιππος ἐν πάσῃ σπουδῇ.

Ἦτο ὁ Ὁλλανδὸς θεράπων, ὃν εἶδομεν συνοδεύοντα τὴν ἀμαξάν, δι' ἧς ὁ βᾶν Γκράφτ εἶχεν ὀδηγήσει τὰς πριγκιπίσας Βίλδενς.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κύριόν του, ἀνθρωπὸς τις ἦλθε σήμερον τὴν πρῶτην περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν εἰς Σαίν Κλου, καὶ ἐπειδὴ δὲν σὰς εὔρεν, ἀφησεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐσύστησε νὰ σὰς φέρω ἀμέσως. Ἴδου αὕτη.

Ὁ βᾶν Γκράφτ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἧς δὲν ἐγίνωσκε τὸν γραφικὸν χαρακτήρα, κεχαραγμένον ἄλλως τε μετὰ πολλῶν προσπεποιημένων περιστροφῶν διὰ χειρός, ὡς ἐφαίνετο, ἐπιτηδεΐας.

Ἔπεται συνέχεια.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΑ

Διήγημα ὑπὸ Αισώπου

ΕΡΚΜΑΝΝ - ΣΑΤΡΙΑΝ

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Σπέρβερ ὤθησε τὴν θύραν· ἐγὼ δὲ ἔμεινα ὡσεὶ ὄνειροπολῶν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ὑψηλῆς καὶ σκοτεινῆς αἰθούσης, τῶν ἀρχαίων τοῦ Νιδὲκ φυλακῶν.

Κατὰ πρῶτον παρετήρησα εἰς τὸ βάθος αὐτῆς τρία παράθυρα βλέποντα πρὸς τὸ βάραθρον δεξιόθεν, ὀψοθήκη ἐξ ἀρχαίας δρυὸς ἐκ τοῦ χρόνου μαυρισμένης, ἐπὶ δὲ τῆς ὀψοθήκης βαρέλιον, ποτήρια, φιάλας· ἀριστερόθεν, γοθτικὴν ἐστίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαμπεν ἐρυθρὰ φλόξ, αἱ δὲ γλυφαὶ τῆς εὐρείας αὐτῆς καπνοδόχου παρίστων ἐπεισόδια μεσαιωνικοῦ κινήγιου· τέλος, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς αἰθούσης, μακρὰν τράπεζαν, ἐφ' ἧς γιγαντιαῖον φανάριον, φωτίζον ἡμῖς δωδεκάδα κυπέλλων μετὰ πομάτων ἐκ κασιτέρου.

Πάντα ταῦτα εἶδον δι' ἐνὸς καὶ μόνου βλέμματος· ὅ,τι ὁμως μοὶ ἔκαμιν ἐντύπωσιν, ἦσαν τὰ πρόσωπα.

Ἀνεγνώρισα ἐν πρώτοις, ἐκ τῆς ξυλίνης του κνήμης, τὸν φροντιστὴν, ἀνδρα

μικροῦ ἀναστήματος, χονδρὸν, παχύν, ζωηρὰν ἔχοντα τὴν ὄψιν, τὴν ρίνα ἐρυθρὰν καὶ παραμεμορφωμένην ὑπὸ ἐξογκομάτων, καὶ προγᾶστορα. Ἐφόρει παμμεγέθη κανναβόχροα φενάκη, ἐπενδύτην ἐκ πρασίνου ὑφάσματος μετὰ χαλυβδίνων κομβίων μεγάλων ὡς τάλληρα· περισκελίδας ἐκ βελούδου, περικνημίδας ἐκ μετάξης, καὶ ὑποδήματα μετ' ἀργυρῶν περονῶν. Κατεγίνετο στρέφων τὸν στρόφιγγα τοῦ βαρέλιου· ἀνέκφραστος ἠδονὴ ἐπλήρου τὴν ἐρυθρὰν του μορφήν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς κρύσταλλος ὥρολογίου.

Ἡ σύζυγός του, ἡ ἀξιώτιμος Μαρία Λαγούτ, ἐνδεδυμένη μεταξωτὴν ἐσθῆτα μὲ μεγάλα ἀνθή, τὸ πρόσωπον ἔχουσα μακρὸν καὶ κίτρινον, ἐχαρτοπαίκεται μετὰ δύο ὑπηρετῶν σοβαρῶς καθημένων ἐπὶ δρυίνων ἐδρῶν. Μικραὶ ξύλινα λαβίδες ἔσφιγγον τὴν ρίνα τῆς γραΐας καὶ ἐνὸς τῶν συμπαικτῶν, ἐνῶ ὁ τρίτος ἐκάμινε πονηρῶς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐφαίνετο μακάριος βλέπων αὐτοὺς στενοχωρημένους ἐκ τῆς βασιάνου ἐκείνης.

— Πόσα χαρτιὰ, ἠρώτησεν;

— Δύο, ἀπεκρίθη ἡ γραΐα.

— Καὶ σὺ, Χριστιανέ;

— Δύο...

— Ἄ! ἄ!.. σὰς ἐκέρδισα καὶ πάλιν...

Κόψετε τὸν ρῆγα... κόψετε τὸν ἄσσον... Καὶ ἄλλην λαβίδα, κυρία! Καὶ θὰ μάθετε νὰ ἐπαινηθῆται τὰ γαλλικὰ σὰς παιγνίδια!

— Κύριε Χριστιανέ, δὲν εἴσθε φιλόφρων πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον!

— Εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου δὲν ἐπιτρέπονται φιλοφροσύνας.

— Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι ἡ μύτη μου δὲν ἔχει πλέον θέσεις.

— Προσβάλλετε τὸ μεγαλοπρεπὲς παρᾶρτημά σας.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσῆλθεν ὁ Σπέρβερ.

— Ἐδῶ εἶμαι, φίλοι! ἀνέκραξεν.

— Εὐγε, Γεδεῶν... ἐπανηλθες;

Ἡ Μαρία Λαγούτ ἔρριψεν ἀμέσως τὰς πολυαριθμοὺς λαβίδας τῆς. Ὁ χονδρὸς φροντιστὴς ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του· πάντες δὲ ἐστράφησαν πρὸς ἡμᾶς.

— Πῶς ἔχει ὁ κύριος κόμης;

Ὁ φροντιστὴς προέτεινε τὸ κάτω χεῖλος.

— Πάντοτε ἡ αὐτὴ κατάστασις;

— Σχεδόν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Λαγούτ, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς με.

Ὁ Σπέρβερ παρετήρησε τοῦτο.

— Σὰς συνιστῶ τὸ τέκνον μου, τὸν δόκτορα Φρίτζ, ἐκ τοῦ Μέλανος Δάσου, εἶπε μετ' ὑπερηφανεΐας. Ἄχ! τὰ πράγματα θὰ λάβουν ἄλλην ὄψιν, κύρ Γωβία. Τώρα ποῦ ἦλθεν ὁ Φρίτζ, πρόπει ἡ ἀσθένεια νὰ μᾶς ἀδειασῇ τὴν γωνιά. Ἐὰν μὲ ἤκουον ἐνωρίτερα... Ἀλλὰ καλλίτερα ἀργὰ παρὰ ποτέ!

Ἡ Μαρία Λαγούτ ἐξηκολούθει παρατηροῦσά με ἀσκαρδαμυκτῶ.

Φαίνεται ὅτι ἡ φυσιογνωμία μου τῇ ἤρесе, διότι στραφεῖσα πρὸς τὸν φροντιστὴν,

— Ἐμπρός, κύριε Ὁφενλόχ, ἐμπρός, ἐφώναξε, κινήθητε!... Προσφέρετε κάθισμα εἰς τὸν κύριον δόκτορα... Μένετε ἐκεῖ, χάσκων, ὡς ὄνειροπολῶν... Ἄ!.. κύριε, αὐτοὶ οἱ Γερμανοὶ!..

Καὶ ἐγερθεῖσα μετὰ νεανικῆς ζωηρότητος, ἡ ἀγαθὴ γραΐα, ἔτρεξε νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ μανδύου.

— Ἐπιτρέψατε, κύριε...

— Εὐχαριστῶ· εἴσθε πολὺ καλὴ, κυρία.

— Δότε μοι, δότε μοι... εἶνε ἔλεεινὸς καιρὸς... Τί τόπος, κύριε, τί τόπος!..

— Λοιπὸν ὁ κύριος κόμης δὲν εἶνε οὔτε καλλίτερα οὔτε χειρότερα, ἐξηκολούθησεν ὁ Σπέρβερ τινάσσων τὴν χιόνα ἐκ τοῦ σκούφου του. Ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως... Ἐ, Κάσπερ, Κάσπερ!..

Ἀνθρωπάριον, ἔχον τὸν μὲν ὤμον ὑψηλότερον τοῦ ἀριστεροῦ, τὴν δὲ μορφήν ἐστιγμένην ἐξ εὐλογίας, ἐξῆλθε τῆς ἐστίας καὶ ἀνέκραξεν·

— Παρὼν!

— Καλὰ. Θὰ ἐτοιμάσῃς διὰ τὸν κύριον δόκτορα τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αἰθούσης, τὸ δωμάτιον τοῦ Οὔγου... Ἐξέρεις;

— Μάλιστα, κύριε Σπέρβερ, εὐθύς.

— Σιγά, σιγά. Θὰ παραλάβῃς τὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον τοῦ κυρίου δόκτορος παρὰ τοῦ Κναπθούρστ... Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ δεῖπνον...

— Ἦσυχάσατε... εἶνε ἰδικὴ μου φροντίς...

— Καλὰ, ἐμπιστεύομαι εἰς σέ.

Τὸ ἀνθρωπάριον ἐξῆλθεν, ὁ δὲ Γεδεῶν, ἀποβαλὼν τὴν σισύραν, μᾶς ἀφῆκε πορευόμενος νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἔλευσίν μου εἰς τὴν νεαρὰν κόμησσαν.

Ἡ Μαρία Λαγούτ δὲν ἔπαυε περιποιουμένη με.

— Κάμετε θέσιν, Σεβάλτ, ἔλεγεν εἰς τὸν ἀρχικυνηγόν, ἀρκετὰ ἐψήθητε ἀπὸ τὸ πρῶτ, νομιζῶ. Καθίσατε πλησίον εἰς τὴν ἐστίαν, κύριε δόκτορ· οἱ πόδες σας θὰ εἶνε παγωμένοι... Ἀπλώσατέ τους, νά... οὕτω...

Εἶτα δέ, παρουσιάζουσα μοὶ τὴν ταμβακοθήκην:

— Πέρνετε;

— Ὅχι, κυρία, εὐχαριστῶ.

— Ἐχετε ἄδικον, εἶπε, πληροῦσα ταμβάκου τοὺς ρώθωνάς τῆς, ἔχετε ἄδικον. εἶνε τὸ θέλητρον τοῦ βίου.

Ἐπηκολούθησαν στιγμαὶ τινες σιωπῆς, καθ' ἃς ἤκουον τὸν ἀνεμον μαστιζόντα τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, καὶ εἰσδύοντα διὰ τῶν θυρίδων μετὰ θρηνώδους συριγμοῦ.

Ὁ Σεβάλτ, τὸν δεξιὸν πόδα θέσας ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ καὶ τὸν ἀγκῶνα στηρίζας ἐπὶ τοῦ γόνατος, προσέβλεπε τὴν φλόγα μετ' ἀνεκφράστου μελαγχολίας. Ἡ Μαρία Λαγούτ ροφήσασα καὶ νῆαν δόσιν ταμβάκου, διηυθέτει τὴν προσφιλῆ τῆς κόνιν εἰς τὴν ταμβακοθήκην.

Ὁ φροντιστὴς ἠγέρθη.

— Ὁ κύριος δόκτορ θὰ δεχθῇ βεβαίως ποτήριον οἴνου; εἶπε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐπικλίντρον τῆς ἔδρας μου.

— Εὐχαριστῶ· οὐδέποτε πίνω πρὶν ἐπισκεφθῶ τὸν ἀσθενῆ μου.

— Πῶς; οὔτε ἓνα ποτηράκι;

— Οὔτε ἓνα.

Ἦνέφξε τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς καὶ προσέβλεψεν ἔκπληκτος τὴν σύζυγόν του.

— Ὁ κύριος δόκτωρ ἔχει δίκαιον, εἶπεν αὐτῇ, καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης... προτιμῶ νὰ πίνω ὅταν τρώγω... καὶ κατόπιν νὰ ροφῶ ἓνα ποτηράκι κονιάκ... Εἰς τὴν πατρίδα μου αἱ κυραὶ πίνουνσι κονιάκ... εἶνε εὐγενέστερον ἀπὸ τὸ κρασί.

Ὁ Σπέρβερ, ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν θύραν καὶ νύσας μοι νὰ τὸν ἀκολουθήσω, διέκοψε τὰς ἐπεξηγήσεις τῆς Μαρίας Λαγούτ.

Ἀπεχαιρέτισα τὸν ἀξιότιμον ὄμιλον, καὶ, ἐνῶ εἰσηρόμην εἰς τὸν διάδρομον, ἤκουσα τὴν σύζυγον τοῦ φροντιστοῦ λέγουσαν πρὸς αὐτόν:

— Ὁραῖος νέος!... θὰ ἦτο λαμπρὸς καρκαθινοφόρος.

Ὁ Σπέρβερ ἐφάνετο ἀνησυχῶν... δὲν ὀμίλει... καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἤμην σύννους. Ὀλίγα βήματα ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς θόλους τοῦ Νιδέκ ἐξηλείφθησαν τῆς μνήμης μου αἱ γελοῖαι μορφαὶ τοῦ τε Τωβία καὶ τῆς Μαρίας Λαγούτ.

Ὁ Γεδεὼν μὲ εἰσήγαγεν εἰς μεγαλοπρεπῆς δωμάτιον κεκοσμημένον δι' ἰσοχρόου χρυσοποικίλου βελουδοῦ. Ὁρειχάλκινος λαμπτήρ ὑπὸ σφαίρας ἐξ ἡμιδιαφανοῦς κρυστάλλου, ἐφώτιζεν αὐτὸ ἀμυδρῶς. Παχεῖς τάπητες ἠμποδίζον τὸν κρότον τῶν βημάτων ἡμῶν. Ἐφάνετο τοῦτο ἄσυλον σιγῆς καὶ σκέψεως.

Ὁ Σπέρβερ, εἰσερχόμενος, ἀνήγειρε τὰ βραεῖα παραπετάσματα, ἅτινα ἐκάλυπτον ἐν τῶν παραθύρων. Τὸν εἶδον θεωροῦντα τὴν ἄβυσσον, καὶ ἐνόησα τὴν ἰδέαν του· ἐζήτην νὰ ἴδῃ ἂν ἡ γραῖα ἦτο πάντοτε ἐκεῖ, συσπειρωμένη εἰς τὴν χιόνα, εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος· οὐδὲν ὅμως εἶδε, διότι ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα.

Εἶχον προχωρήσει βήματά τινα καὶ εἰς τὸ ὠχρὸν φῶς τοῦ λαμπτήρος διέκρινα λευκὸν τι καὶ λεπτὸν πλάσμα καθήμενον ἐπὶ μικροῦ ἐδράνου, γοθικοῦ σχήματος, εἰς μικρὰν ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ ἀπόστασιν.

Ἦτο ἡ Ὀδηλία Νιδέκ.

Ἡ μακρὰ ἐκ μετᾶξης ἐσθῆς τῆς, ἡ σύννους καὶ ὑπομονητικὴ στάσις, ἡ ιδεώδης εὐγένεια τῆς φυσιογνωμίας τῆς ἀνεπόλου εἰς τὴν μνήμην τὰ μυστικὰ ἐκεῖνα πλάσματα τῆς μεσαιωνικῆς τέχνης, ἅτινα ἡ σημερινὴ ἐγκαταλείπει, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ λησμονηθῶσιν.

Ποῖα αἰσθήματα ἐγεννήθησαν ἐν τῇ ψυχῇ μου εἰς τὴν θέαν τοῦ λευκοῦ ἐκεῖνου ἀγάλματος; Ἄγνωσθ. Ἡ συγκίνησίς μου εἶχε τι τὸ θρησκευτικόν. Ἐσωτερικὴ τις μουσικὴ ἐπανάφερεν εἰς τὴν μνήμην μου τὰς ἀρχαίας τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ὠδὰς, τὰ εὐσεβῆ ἐκεῖνα ἄσματα, ἅτινα αἱ ἀγαθαὶ τροφαὶ τοῦ Μέλανος Δάσους ψελλίζουσιν ὅπως ἀνακουφίσωσι τὰς πρώτας ἡμῶν θλίψεις.

Βλέπουσά με προχωροῦντα ἡ Ὀδηλία ἠγέρθη.

— Καλῶς ὄρισάτε, κύριε δόκτωρ, μοι εἶπε μετὰ συγκινητικῆς ἀπλότητος.

Εἶτα δὲ δεικνύουσά μοι τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς κατέκειτο ὁ κόμης.

— Ὁ πατήρ μου εἶνε ἐκεῖ, προσέθηκεν.

Προσέκλινα βαθέως καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσω, ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεώς μου, ἐπλησίασα εἰς τὸν ἀσθενῆ.

Ὁ Σπέρβερ, ὄρθιος παρὰ τῷ προσκεφαλαίῳ, ὕψωνε διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν λαμπάδα, ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει τὸν εὐρὺν χροῶδη σκουφόν του. Τὸ φῶς, μετρίαζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡμιδιαφανοῦς κρυστάλλου, ἐπιπτεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κόμης.

Ἐκ πρώτης στιγμῆς βαθεῖαν μοι ἐνεποίησεν αἰσθησιν ἡ παράδοξος ὄψις τοῦ κυρίου Νιδέκ, καὶ παρὰ τὸν πλήρη σεβασμοῦ θαυμασμόν, ὃν μοι ἐνέπνεεν ἡ θυγάτηρ, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατῶμαι σκεπτόμενος:

— Εἶνε γηραιὸς λύκος.

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ φαιὰ ἐκεῖνη κεφαλή, βραχείας ἔχουσα τὰς τρίχας, ὑπερμέτρως ἐξογκουμένη ὄπισθεν τῶν ὠτων καὶ ἀπολήγουσα παραδόξως εἰς γωνίαν κατὰ τὸ πρόσωπον, τὸ στενὸν τοῦ μετώπου ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ τὸ πλάτος κατὰ τὴν βάσιν, αἱ πυκναὶ ὄφρυς, ἠνωμέναι κατὰ τὴν ρίζαν τῆς ρινός, καὶ ἀτελῶς καλύπτουσαι τὴν ψυχρὰν καὶ ἀπονεκρωμένην κόρην τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ γενεὶα τραχεῖα καὶ πλατυνομένη περὶ τὰς ὀστεώδεις σιαγόνας, ταῦτα πάντα ἀνεκάλουν ἐν ἐμοὶ παραδόξως συλλογισμοὺς περὶ τῆς στενῆς συγγενείας μεταξὺ τῶν ζώων.

Ἐκράτησα τὴν συγκίνησίν μου καὶ ἔλαβον τὸν βραχίονα τοῦ ἀσθενοῦς· ἦτο ξηρὸς καὶ νευράδης, ἡ δὲ χεὶρ μικρὰ.

ὑπὸ ἱατρικὴν ἔποψιν δέ, παρετήρησα σφυγμὸν σκληρόν, ταχύν, πυρετώδη· ὑπερρεθισμόν πλησιάζοντα πρὸς τέτανον.

Τί νὰ πράξω;

Ἐσκεπτόμην· ἀφ' ἐνὸς μὲν μὲ ἠνόχλει ἡ νεαρὰ κόμησσα, ἀνυπομόνως ἀναμένουσα τὴν ἀπόφασίν μου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Σπέρβερ προσπαθῶν ν' ἀναγνώσῃ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τὰς μυχίας μου σκέψεις καὶ πράξεων προσεκτικῶς τὴν ἐλαχίστην κίνησίν μου.

Ἀφῆκα τὴν χεῖρα, καὶ ἠκροάσθην τὴν ἀναπνοήν. Ἐνίστοε σπασμοδικὸς τις λυγμὸς ἐξόγκου τὸ στήθος τοῦ ἀσθενοῦς... Εἶτα δὲ ἡ ἀναπνοὴ ἐγένετο κανονικὴ... ἐταχύνετο... καθίστατο ἀσθμαίνουσα. Ὁ ἐφιάλτης ἐπέεζε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν... δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία... Ἐπιληψία ἢ τέτανος, τί ἐσήμαινεν; Τὴν αἰτίαν ὅμως... τὴν αἰτίαν... ἔπρεπε νὰ γνωρίσω... καὶ αὕτη μοι ἔμενε κεκρυμμένη.

Ἡ νεανὶς ἐστράφη σύννους καί,

— Τί δύναμαι νὰ ἐλπίσω; ἠρώτησεν.

— Ἡ χθεσινὴ κρίσις σπεύδει πρὸς τὸ τέλος τῆς, δεσποινίς... πρόκειται ἀπλῶς νὰ προληφθῇ νέα προσβολή.

— Καὶ εἶναι δυνατόν, κύριε;

Ἐτοιμαζόμεν ν' ἀπαντήσω διὰ γενικῶν

τινῶν ἐπιστημονικῶν ἐκφράσεων, μὴ τολμῶν νὰ ἐκφρασθῶ θετικῶς, ὅτε οἱ ἀπομακρυσμένοι ἤχοι τοῦ κώδωνος τοῦ Νιδέκ ἐπληξάν τὰ ὠτά μου.

— Ἐνέοι! εἶπεν ὁ Σπέρβερ.

Ἐπηκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς.

— Πηγαίνετε νὰ ἰδῆτε, εἶπεν ἡ Ὀδηλία, ἡς τὸ μέτωπον εἶχέ πως σκυθρωπάσει. Θεέ μου! πῶς νὰ ἐκπληρώσω τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν;...

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνεψύχθη· ξανθὴ τις κεφαλὴ ἐφάνη ἐν τῷ σκότει, καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ὁ κύριος βαρῶνος φὸν Ζίμμερ Βλούδερικ, συνοδευόμενος ὑπὸ ὑπηρετοῦ, ζητεῖ ἄσυλον εἰς τὸ Νιδέκ... Ἀπεπλανήθη εἰς τὸ δάσος.

— Καλῶς, Μαργαρίτα, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ κόμησσα μετὰ γλυκύτητος. Εἶδοποιήσατε τὸν φροντιστὴν ὅπως δεχθῇ τὸν κύριον βαρῶνον φὸν Ζίμμερ. Ἄς τῷ εἴπη ὅτι ὁ κύριος κόμης ἀσθενεῖ, καὶ τοῦτο τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐκτελέσῃ αὐτοπροσώπως τὰ χρέη τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἄς εἰδοποιηθῶσιν οἱ περὶ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τὰ πάντα ἄς γίνωσιν ὡς πρέπει.

Οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν εὐγενῆ ἀπλότητα τῆς δεσποινίδος διδούσης τὰς διαταγὰς τῆς. Ἐὰν ἡ εὐγένεια εἶνε κληρονομικὴ εἰς οἰκογενεῖας τινὰς, τοῦτο συμβαίνει, διότι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐκ τοῦ πλούτου καθηκόντων ἀνυψοῖ τὴν ψυχὴν.

— Ὑπάγετε, Μαργαρίτα, εἶπεν ἡ κόμησσα, σπεύσατε.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπεμακρύνθη, ἐγὼ δὲ ἔμεινα στιγμὰς τινὰς ὑπὸ τὴν μαγείαν τῶν ἐντυπώσεών μου.

Ἡ Ὀδηλία εἶχε στραφῆ πρὸς ἡμᾶς.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπε διὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος δὲν δύναται εἰς νὰ ἀφοσιωθῇ ὀλόκληρος εἰς τὴν λύπην του· ὀφείλει πάντοτε νὰ διαμερισθῇ μεταξὺ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς κοινωνίας.

— Εἶνε ἀληθές, δεσποινίς, ἀπεκρίθη, αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ ἀνήκουσιν εἰς πάσας τὰς δυστυχίας, ὁ ἀποπλανηθεὶς ὁδοιπόρος, ὁ ἀπελπισ ἀσθενής, ὁ πεινῶν πτωχός, δικαιούνται νὰ ζητήσωσι τὴν ἀνήκουσαν εἰς αὐτοὺς μερίδα, διότι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὰς ψυχὰς ταύτας, ὡς τοὺς ἀστέρας του, πρὸς ὄφελος τῶν πάντων.

Ἡ Ὀδηλία ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ὁ δὲ Σπέρβερ μοι ἔσφιγγε συμπαθῶς τὴν χεῖρα.

Μετὰ τινα λεπτά, ἐξηκολούθησεν:

— Ἄ! κύριε, ἂν ἠδύνασθε νὰ μοι σώσητε τὸν πατέρα μου!

— Ἐλαβον ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἴπω, δεσποινίς, ὅτι ἡ κρίσις ἔληξεν. Πρέπει νὰ ἐμποδίσωμεν ὅπως ἐπανέλθῃ.

— Ἐλπίζετε;

— Μάλιστα, τῇ ἀρωγῇ τοῦ Θεοῦ, τοῦτο δὲν εἶνε ἀδύνατον, θὰ προσπαθῆσω.

Ἡ Ὀδηλία, συγκινημένη, μ' ἐσυνόδευσε μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

Ὁ Σπέρβερ καὶ ἐγὼ διήλθομεν τὸν προθάλαμον, ὅπου ἠγρόπουν ὑπηρεταὶ τινὲς ἀναμένοντες τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας.

“Οτε εισήλθομεν εἰς τὸν διάδρομον, ὁ Γεδεών, ὅστις προηγείτο ἐμοῦ, ἐστράφη αἰφνης, καὶ ἐπιθέτων ἐπὶ τοῦ ὤμου μου ἀμποτέρας τὰς χεῖρας·

— Λοιπόν, Φρίτζ, μοὶ εἶπε, προσβλέπων με ἀκαρδαμυκτὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἶμαι ἀνὴρ καὶ ἤμπορεῖς ὅλα νὰ μοὶ τὰ εἴπῃς· πῶς σοὶ φαίνεται;

— Οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει διὰ τὴν νύκτα αὐτήν.

— Καλὰ· τὸ γνωρίζω, τὸ εἶπες εἰς τὴν κόμησσαν. Αὐριον ὅμως.

— Αὐριον;...

— Ναί· μὴ χαμηλώσης τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐὰν εἶνε ἀδύνατον νὰ προληφθῇ ἡ ἐπανάληψις τῆς προσβολῆς, εἶπέ μοι εἰλικρινῶς, Φρίτζ, νομίζεις ὅτι θ’ ἀποθάνῃ;

— Δυνατόν, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

— “Ε!, εἶπεν ὁ καλὸς γέρον, σκιρτῶν ἐκ χαρᾶς, ἐὰν δὲν τὸ πιστεύῃς, θὰ εἴπῃ ὅτι εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου.

Λαμβάνων με δὲ ἐκ τοῦ βραχίονος με ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μόλις εισήλθομεν, ἀνεφάνησαν ὁ βραῶνος φὸν Ζίμμερ Βλουδερίκ μετὰ τοῦ ὑπηρέτου του, προηγουμένου τοῦ Σέβαλτ, ὅστις ἐκράτει ἀνυμμένην δαδα. Διηυθύνοντο πρὸς τὰ δωμάτιά των. Ἀμφοτέροι δέ, ἐνδεδυμένοι τὴν γραφικὴν τῆς Οὐγγαρίας χρυσοποικιλτον ἐνδυμασίαν, παρίστων τι τὸ ἰδεῶδες ὑπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς ρητίνης.

— Ἰδέ, μοὶ εἶπεν ὁ Σπέρβερ, εἶνε οἱ ξένοι τῆς Τυβίγγης· μᾶς ἠκολούθησαν ἐκ τοῦ πλησίον.

— Δὲν ἀπατάσαι, αὐτοὶ εἶνε· ἀναγνωρίζω τὸν νεώτερον αὐτῶν, ὅστις ἔχει εὐκαμπτον τὸ σῶμα, κατατομὴν ἀετοῦ καὶ μύστακας Βαλλενστέιν.

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἐξήλθον διὰ πλαγίας τινος θύρας.

Ὁ Γεδεὼν ἔλαβε δαδα ἐκ τοῦ τοίχου καὶ με ὠδήγησε διὰ λαβυρίνθων, διαδρόμων, αἰθουσῶν, θόλων, ὅτε μὲν ὑψηλῶν, ὅτε δὲ χαμηλῶν, οἵτινες δὲν ἐτελείωναν ποτέ.

— Αὐτή, μοὶ ἔλεγεν, εἶνε ἡ αἴθουσα τῶν Μαργραβίων· αὐτὴ εἶνε ἡ πινακοθήκη. Νὰ καὶ ἡ ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γίνεται πλέον λειτουργία, ἀφ’ ὅτου ὁ Λουδοβίκος ὁ Φαλακρὸς ἔγεινε διαμαρτυρόμενος... ἰδοὺ καὶ ἡ αἴθουσα τῶν ὄπλων.

Ταῦτα πάντα οὐδὲν εἶχον δι’ ἐμέ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς ἰσχυρὰν τινα θύραν· ὁ δὲ ὀδηγός μου, ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου μεγάλην κλειδα καὶ παραδίδων μοι τὴν δαδα του, εἶπεν·

— Πρόσεχε τὸ φῶς.

Ἦλθησε δὲ συγχρόνως τὴν θύραν, καὶ ὁ ψυχρὸς ἐσωτερικὸς ἀὴρ εἰσήλθεν εἰς τὸν διάδρομον. Ἡ φλόξ ἤρχισε νὰ στροβιλιζῇ ἀναπέμπουσα σπινθήρας καθ’ ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἐνόμισα ὅτι εὐρισκόμεν πρό βαράθρου καὶ ὀπισθοχώρησα ἐντρομος.

— Χά, χά, ἀνέκραξεν ὁ Γεδεὼν, κυχγάζων, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι φοβεῖσαι, Φρίτζ. Προχώρει· ἀφόβως. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ

γεφυρωτόν, τὸ ὁποῖον ἐνόησε τὸν πύργον με τὸ φρούριον.

Καὶ ἐπροπορεύθη ὅπως μ’ ἐνθαρρύνῃ διὰ τοῦ παραδείγματός του.

Ἡ χιὼν ἐπλήρου τὸ γεφυρωτόν ἐκείνο με δρύφακτα ἐκ γρανίτου, ὁ δὲ ἀνεμος τὴν ἐσάρωνε μετὰ ὀξέων συριγμῶν. Ἐὰν μᾶς ἔβλεπέ τις ἐκ τῆς πεδιάδος με τὴν τρέμουσαν δαδα μας, θὰ μᾶς ἐξελάμβανεν ὡς φαντάσματα.

— Ἡ γραῖα στρίγγλα μᾶς βλέπει, ἐσκέφθην... καὶ ἔφριξα.

Ἐσφιγξα τὸν ἐπενδύτην μου καὶ κρατῶν τὸν πῖλον, ἤρχισα νὰ τρέχω κατόπιν τοῦ Σπέρβερ, ὅστις, ὑψῶν τὸ φῶς ὅπως μοὶ δείξῃ τὸν δρόμον, ἐβάδιζε διὰ μεγάλων βημάτων.

Εἰσήλθομεν εἰς τὸν πύργον, εἶτα δὲ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Οὐγου.

Ζωηρὰ φλόξ μᾶς ἐχαιρέτισε διὰ τοῦ εὐθύμου τριγμοῦ τῆς.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἀνέκραξα, θὰ δυνηθῶμεν ν’ ἀναπαυθῶμεν ἐπὶ τέλους.

— Καὶ θὰ καθίσωμεν καὶ εἰς ὠραίαν τράπεζαν — εἶπεν ὁ Γεδεὼν δεικνύων μοι τράπεζαν, ἐφ’ ἧς εὐρίσκοντο ἡμισυ δορκάδος, δύο ὄρνιθες καὶ παμμεγέθης ἰχθύς — κρέατα κρύα καὶ κρασί ζεστό... Καλὰ! Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Κάσπερ· ἐνόησε καλὰ τὰς διαταγὰς μου!

Ὁ Γεδεὼν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, κρέατα κρύα καὶ οἶνος ζεστὸς εἰς τὴν τράπεζαν, παρὰ τῆ ἐστία δὲ στρατὸς ὅλος φιαλῶν ὑφίστατο τὴν εὐεργετικὴν τοῦ θάλπου ἐπιρροήν.

Τὸ θέαμα ἐγαργάλισε τὴν πεῖνάν μου, ἀλλ’ ὁ Γεδεὼν μοὶ εἶπεν·

— Μὴ τρέχεις, Φρίτζ· οὔτε τὰ πουλιὰ οὔτε ἡ δορκὰς θὰ φύγουν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀκτῶ ὠρῶν ἵππασίαν, εἶνε φρόνιμον νὰ βγάλῃ κανεὶς τὰ ὑποδήματα... εἶνε ἡ ἀρχὴ μου... Κάθησε λοιπόν καὶ δός μοι τὸ ποδάρι σου νὰ σὲ βοηθῶ... Αἶ... καλὰ... Βγήκε τὸ πρῶτον... Ἄς δοκιμάσωμεν καὶ τὸ δεύτερον... Καλὰ!... Βάλλε τώρα τὰς μεγάλας αὐτὰς ἐμβάδας, ἄφισε τὸν μανδύαν, ρίψε εἰς τοὺς ὤμους σου αὐτὴν τὴν γούναν... Εὐγε!

Ἐκαμε τὸ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος· εἶτα δέ, διὰ στεντορείας φωνῆς·

— Καὶ τώρα, Φρίτζ, εἶπεν, εἰς τὸ τραπέζι! Ἐργάσου διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, καὶ ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ δι’ ἐμέ· μὴ λησμονήσῃς δὲ τὴν ἀρχαίαν τῶν Γερμανῶν παροιμίαν· «Ἐὰν ὁ διάβολος ἔπλασε τὴν δίψαν, ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν οἶνον».

Γ’

Ἐτρώγαμεν μετὰ τῆς ὀρέξεως ἐκείνης, ἣν προξενεῖ δεκάωρος ἐσπευσμένη πορεία ἀνὰ τὰς χιόνας τοῦ Μέλκνος Δάσους.

Ὁ Σπέρβερ, ἐμπήγων ἀμοιβαδὸν τοὺς ὀδόντας εἰς τὸ κρέας τῆς δορκάδος, τῆς ὄρνιθος καὶ τοῦ ἰχθύος, ἐπανελάμβανεν·

— Ἐχομεν καὶ δάση! ἔχομεν καὶ θάμνους! ἔχομεν καὶ λίμνας!

Εἶτα, ἀρπάζων τυχαίως φιάλην τινά, ἐξηκολούθει·

— Ἐχομεν καὶ ἀμπέλους, Φρίτζ. Εἰς τὴν ὑγείαν σου!

Ἐν τούτοις ἡ πεῖνά μας κατηνύασθη ὀλίγον κατ’ ὀλίγον. Ὁ Σπέρβερ ἐπλήρωσε πικραίου ἀφρώδους οἴνου μέγα ποτήριον, ὅπερ μοὶ προσέφερε λέγων·

— Εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ κυρίου Νιδέκ! Πίε το, ὅλο, Φρίτζ, διὰ νὰ μᾶς εἰσακούσῃ ὁ Θεός!

Ἐγένετο.

Εἶτα ἐπλήρωσε πάλιν τὸ ποτήριον, καὶ ἐπαναλαμβάνων διὰ βροντώδους φωνῆς·

— Εἰς ὑγείαν τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ κόμητος Χέρι-Χάνς τοῦ Νιδέκ, τοῦ κυρίου μου! τὸ ἐκένωσεν ἀπνευστί.

Βαθεῖα τότε εὐχαρίστησις μεκάτέλαβε, καὶ ἠσθάνθη τὴν εὐτυχίαν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς νεότητος.

Ἐξηπλώθη ἐν τῇ ἔδρᾳ μου, καὶ ἤρχισα παρατηρῶν τὴν νέαν μου διαμονήν.

Ἦτο χθάμαλός τις θόλος, ἐσκαμμένος ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀληθῆς κλίβανος ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου τεμαχίου, ὅστις, κατὰ τὸ κέντρον αὐτοῦ, δὲν ὑφῆτο πλέον τῶν δώδεκα ποδῶν· εἰς τὸ βάθος, διέκρινον εὐρὸ κοίλωμα, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἡ κλίνη μου, χαμηλὴ καὶ διὰ δέρματος ἄρκτου κεκαλυμμένη. Εἰς τὸ βάθος, δὲ τοῦ κοιλώματος μικρὰ τις κόγχη, περιέχουσα ἀγαλμάτιον τῆς Παναγίας ἐγγεγλυμμένον καὶ αὐτὸ ἐν τῷ γρανίτῃ καὶ ἐστεμμένον διὰ ξηρῶν χόρτων.

— Παρατηρεῖς τὸ δωμάτιόν σου; μοὶ εἶπεν ὁ Σπέρβερ, δὲν εἶνε μέγαν, εἶνε ἀληθῆς, ὡς τοῦ φρουρίου τὰ δωμάτια. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐγου, ἀρχαῖον ὡς τὸ βουνόν, Φρίτζ, ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου Καρόλου. Κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν εἰξευραν ἀκόμη νὰ κτίσουν θόλους μεγάλους, ὑψηλοὺς, στρογγυλοὺς ἢ γοθτικούς· τοὺς ἔσκαπταν εἰς τὸν βράχον.

— Ἀρκεῖ, Γεδεὼν· μ’ ἔβαλες εἰς παράδοξον ὀπην.

— Ὅπῃ, Φρίτζ; Εἶνε ἡ τιμητικὴ αἴθουσα. Ἐδῶ ξενίζομεν τοὺς φίλους τοῦ κόμητος, ὅταν ἔρχονται. Ὁ παλαιὸς πύργος τοῦ Οὐγου, ἔνοεις;

— Οὐγος;... ποῖος Οὐγος;

— Οὐγος ὁ Λύκος.

— Πῶς; Οὐγος ὁ Λύκος;

— Μάλιστα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς γενεᾶς τῶν Νιδέκ, ἀνθρωπος τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου! Ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη ἐδῶ με εἰκοσι τυχοδιώκτας, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν βράχον αὐτόν, ὁ ὅποιος εἶνε ὑψηλότερος ἀπὸ τὸ βουνόν, ἔκτισαν τὸν πύργον καὶ εἶπον·

«—Τώρα εἴμεθα κύριοι τοῦ τόπου! Δυστυχία εἰς ὅποιον θελήσῃ νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ λύτρα!... θὰ πέσωμεν ἐναντίον του ὡς λύκοι. Ἀπ’ ἐδῶ θὰ βλέπομεν τὰς φάραγγας τοῦ Ρηθάλ καὶ τοῦ Στεινβάχ, ὅλην τὴν γραμμὴν τοῦ Μέλκνος Δάσους... καὶ ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἐμπόρους.» Καὶ οἱ δαίμονες ἐκεῖνοι ἔκα-

μου ὅ,τι εἶπον. Οὐγος ὁ Λύκος τοὺς ὠδήγει. Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν μὰς διηγήθη μίαν ἐσπέραν, πλησίον τῆς ἐστίας ὁ Κνάσθουρστ.

— Ὁ Κνάσθουρστ ;

— Ὁ καμπούρης... ἔξυρεις... ὁ ὅποιος μὰς ἀνοιξε τὰς κιγκλίδας... Παράδοξος ἀνθρωπάκος αὐτός, Φρίτζ, αἰωνίως εἶνε σκυμμένος εἰς τὸ βιβλίον.

— Ἄ! ἔχετε καὶ γραμματισμένους εἰς τὸ Νιδέκ ;

— Ναί, τὸν Κνάσθουρστ. Ἄντι νὰ μὲν εἰς τὴν τρώγλην του, περὶ ὅλην τὴν ἡμέραν καθαρῶς τὴν κόριν τῶν παλαιῶν περὶ γαμῶν τῆς οἰκογενείας. Τρέχει ὡς ποντικός ἐπάνω εἰς τὰ ἐρμάρια τῆς βιβλιοθήκης καὶ γνωρίζει τὴν ἱστορίαν μὰς καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Ὅταν δὲ ἀρχίσῃ νὰ διηγήται τὰς φλυαρίας του... τὰς ὀνομάζει χρονικά! χὰ, χὰ, χὰ.

Καὶ ὁ Σπέρβερ, εὐθυμὸς ὡς ἐκ τῶν γενναίων σπονδῶν, ἤρχισε νὰ γελά ὀμηρικῶς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὁ ἴδιος διατί.

— Λοιπόν, Γεδεών, ἐξηκολούθησα, ὁ πύργος αὐτὸς λέγεται Οὐγος τοῦ Λύκου ;

— Σοὶ τὸ εἶπον· σοὶ φαίνεται παράξενον αὐτό ;

— Ὁχι !

— Ναί, ναί, σ' ἐκπλήττει... τὸ βλέπω... Συλλογιζέσαι κάτι τι. Τί συλλογιζέσαι ;

— Ὁχι, φίλε μου, δὲν εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πύργου τούτου, τὸ ὅποιον μὲ ἐκπλήττει. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συλλογιζομαι εἶνε πῶς σύ, γέρον κυνηγός, ὅστις ἀπὸ τῆς βρεφικῆς σου ἡλικίας δὲν εἶδες ἢ τὰς φηγούδας καὶ τῆς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ Βαλδχόν, σύ, ὅστις ἀνέπνευσας πάντοτε τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ Μέλανος Δάσους καὶ ἔζησας πάντοτε τὴν ἀνεξάρτητον ζωὴν τοῦ κυνηγίου καὶ τῶν δασῶν, μὲ ὑποδέχεσαι, μετὰ δέκα ἐξ ἔτη, εἰς τὴν τρώγλην αὐτὴν ἐξ ἐρυθροῦ γρανίτου. Τοῦτο μ' ἐκπλήττει... τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω. Ἄναψε τὴν καπνοσύριγγά σου, Σπέρβερ, καὶ διηγήσου μοι τὰ πάντα.

Ὁ γέρον κυνηγὸς ἐξήγαγε τοῦ βυρσίνου θυλακίου τὴν μικρὰν καὶ καπνισμένην καπνοσύριγγά του, τὴν ἐπλήρωσε φλεγματικῶς, ἐπέθεσεν ἀνθρακὰ διὰ τῆς χειρός, καί, εἶπεν :

— Ὁ κόραξ, ὁ γύψ, ὁ ἰέραξ, ἀφοῦ γηράσουν νὰ κυνηγοῦν εἰς τὰς πεδιάδας, τελειώνουν πάντοτε νὰ κτίζουν τὴν φωλιάν των εἰς καμμίαν ὀπὴν βράχου. Ἀγάπησα πάντοτε τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν ἀνεξάρτητον ζωὴν τοῦ δάσους, εἶνε ἀληθές· ἀλλὰ, παρὰ νὰ διανυκτερεύσω ἐπάνω εἰς ἕνα ὑψηλὸ κλαδί καὶ νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς χιόνος καὶ τοῦ ἀνέμου, προτιμῶ, εἰς τὸ γῆρας μου, νὰ ἐπανέλθω τὴν νύκτα εἰς τὴν τρώγλην μου αὐτὴν... νὰ πίνω γεμάτα ποτήρια κρασί... νὰ κοκκαλίζω καμμιὰ ἄγρια ὄρνιθα καὶ νὰ στεγνώνω τὰ φορέματά μου εἰς τὴν ἐστίαν... Ὁ κόρης τοῦ Νιδέκ ἐκτιμᾷ τὸν γέρον - Σπέρβερ, τὸν ἀρχαῖον

ἰέρακα, τὸν γνήσιον ἀνθρωπον τῶν δασῶν. Μίαν ἐσπέραν μὲ συνήτησε καὶ μοῦ εἶπε :

«— Φίλεμου, διατί κυνηγᾷς μόνος; ἔλα νὰ κυνηγήσωμεν μαζί. Ἐχεις καλὴν μύτη καὶ καλὰ ποδάρια. Καλὰ λοιπόν, κυνήγησε ὅσον θέλεις, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀδειάν μου, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀετὸς τοῦ βουνοῦ, ὀνομάζουμι Νιδέκ.»

Ὁ Σπέρβερ ἐσίγησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, εἶτα ἐπανελάθεν :

— Ἡ πρότασις μοῦ ἤρесе. Κυνηγῶ πάντοτε ὡς καὶ πρῶτα, καὶ πίνω ἡσυχα μὲ κανένα φίλον φιάλην ρουδεσχεῖμ ἢ...

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἰσχυρὰ τις ὤθησις ἐσάλευσεν τὴν θύραν. Ὁ Σπέρβερ διέκοψε τὴν διηγήσιν του ἀκροαζόμενος.

Ἔπεται συνέχεια.

ΑΝΤ. Φ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Ἀιήγημα

[Τέλος]

«Τὴν ὠδήγησα εἰς τὸ Γαλλικὸν μελόδραμα καὶ εἰς τὸ Ἰταλικόν.

«Ὁφείλω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὕρη τις ὀργανισμόν ἐπιδεκτικώτερον καλοῦ τῆς κόρης ἐκείνης· ἐννοεῖ τὰ πάντα· ἀνευ παιδείσεως, διότι ἡ ἐκπαίδευσις αὐτῆς πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ εἶνε τελεία μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας μου, δὲν ἠπατάτο ὅμως εἰς τίποτε. Οὐδεμίαν διάθεσιν τῆς ψυχῆς τῆς ἐφαίνετο κοινή, ἢ εἰκῶν, τὴν ὅποιαν προετίμα, ἦτο πάντοτε ἔργον μεγάλου ζωγράφου, τὸ κόσμημα, τὸ ὅποιον ἐξέλεγεν, ἦτο καλλιτέχνημα.

«Ὅτε μετεβαίνομεν εἰς τὸ θέατρον, ὅτι ἐν αὐτῇ συνέβηεν ἦτο ἀξιὸν ἰδιαιτέρως μελέτης.

«Ἀπὸ τοῦ πρώτου φθόγγου μέχρι τοῦ τελευταίου ἔμμενον ἀκίνητος, προσηλωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

«Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς μόνον ἐκινεῖτο καὶ ἡ καρδία τῆς βιαίως ἔπαλλεν.

«Ἐνίοτε δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ἢ χεῖρ τῆς ἐζήτει τὴν ἰδικήν μου καὶ τὴν ἐσφιγγε βιαίως.

«Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως ἐπύρεσεν.

«Δις ἡ συγκίνησις αὐτῆς ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ὅτε ἤκουσε τὴν *Norina* καὶ τὴν *Phorita*, ὑπέστη δὲ τὴν βάσανον αὐτὴν ἀνευ λυγμῶν.

«Ματαιῶς προσεπάθουν νὰ τὴν πείσω νὰ ἀπέλθωμεν τοῦ θεάτρου, ὅτε συνήρχετο εἰς αὐτὴν, ἐρρίπτετο ἐπὶ τοῦ προσθίου τοῦ θεωρείου, καὶ συνεταράσσετο ὀλόκληρος ὑπὸ τὴν ἐπίρροισιν τῆς μουσικῆς.

«Λίαν ἐνδιεφερόμην παρατηρῶν τὴν πρωτότυπον αὐτὴν φύσιν, ἣτις εἶχεν ἀμείσον σχέσιν πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὴν ποιη-

σιν· πολλάκις τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα μὲ καθίστων μανιώδη.

«Μετὰ τὸ θέατρον, ἡ Πασιτά, ἐπανερχομένη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐλάμβανε τὴν κιθάραν τῆς καὶ διὰ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου μνημονικοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο πεπρωκισμένη, ἔμελεν ἅπαντα τὰ καταπλήξαντα αὐτὴν τεμάχια.

«Ἐπήρχετο καὶ στιγμὴ, καθ' ἣν προσεπάθει νὰ συνεχίσῃ δι' ἐνὸς τῶν τεμαχίων ἐκείνων τὴν μελωδίαν, ἣς ἐζήτει τὸ τέλος· δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ ποτέ, διήρχετο δὲ τότε ὀλόκληρον τὴν νύκτα κλαίουσα.

«Ἐδίδαξα αὐτῇ τὴν μουσικὴν, ἐλπίζων ὅτι δι' αὐτῆς ἤθελεν ἴσως δυνηθῆ νὰ συμπληρώσῃ τὴν μελωδίαν ἐκείνην· ἐδοκίμασεν· ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς καταπληκτικὰς προόδους τῆς εὐρίσκατο πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἀπελπίζετο δὲ οὐδὲν ἐξευρίσκουσα.

«Ἐξησθένηεν ἡμέρα τῆ ἡμέρα· ἀλλ' ὅσον ἢ ἀσθένεια προσχώρει, τοσοῦτον τὸ πνεῦμα τῆς Πασιτᾶς ἐπληροῦτο ἐντυπώσεων.

«Ἦδυνάτου νὰ σκεφθῶ τι.

«Προσεκάλεσα τοὺς ἐπιφανεστέρους τῶν μουσικῶν συνθετῶν, καὶ ὑπέβαλλα αὐτοῖς πρὸς ἐξέτασιν τὴν ἀρχὴν τῆς μελωδίας ἐκείνης, τὴν ὅποιαν ἐτραγῶδει ἡ Πασιτά, παρακαλέσας αὐτοὺς συγχρόνως νὰ ἀποπερατώσωσιν αὐτὴν. Ἐγραψαν πάντες διάφορον τέλος, τὸ ὅποιον ἐξετέλεσαν εἰς ἐπήκοον τῆς δυστυχοῦς Πασιτᾶς, ἣτις ἐκίνει ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν λέγουσα :

«— Δὲν εἶν' αὐτό...

«Δὲν ἐκοιμάτο πλέον, δὲν ἔτρως, δὲν ἐζήρχετο. Ἐπεσε κληνῆρης, βλέπων δι' ἐγὼ ὅτι τὸ πᾶν διέφρευεν ἀνεπιστρεπτεῖ ἐπίσθην ὅτι θ' ἀπέθνησκεν.

«Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Βενιαμίν, ἠθέλησα νὰ παλαίσω ἔτι δι' ἐνὸς φαρμάκου, διὰ μιᾶς τελευταίας ψυχγωγίας.

«Τὸ ἔαρ ἐπανῆλθεν· ἐνοικίασα ἐν τῇ Βαρέννη θελκτικὴν οἰκίαν, κειμένην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μάρνου.

«Ὁδήγησα ἐκεῖ τὴν Πασιτά.

«Τῇ παρεχώρησα δωμάτιον, τὸ ὅποιον ἔβλεπε πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπὶ τῶν ζωγραφικῶν κήπων, δι' ὧν ὁ Μάρνος ἦτο ἐστολισμένος.

«Καθ' ἐσπέραν ἔμμενον πλησίον τῆς ἑως ὅτου ἀπεκοιμάτο, πλὴν πολὺ ἀργά.

«Μίαν ἐσπέραν, μόλις εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἰσῆλθεν αἴφνης ἡ θαλαμηπόλος, ἣτις ἐκοιμάτο πλησίον τῆς, τεταραγμένη καὶ λέγουσά μοι νὰ τρέξω ἀμέσως.

«Ἐτρέξα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Πασιτᾶς.

«Εὐρον αὐτὴν μὲ τὸ ὑποκάμισον, μὲ κόμην λελυμένην καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ κεκλιμένην ἔξω τοῦ παραθύρου.

«— Τί κάμνεις αὐτοῦ; τῆ εἶπον.

«— Σιωπῆ, μοι λέγει, τὴν ἤκουσα.

«Τὸ πρόσωπον τῆς δυστυχοῦς κόρης ἠκτινοβόλει.

«— Τί ἤκουσες ;

» — Τὴν μελωδίαν μου.
 » Κ' ἐν ταύτῳ μοι ἔδεικνυε τὴν ἐξοχὴν ἄλλ' ἢ νύξ ἦν σκοτεινὴ καὶ οὐδὲν διέκρινον.

» — Ἀκούσατε, μοι λέγει αἴφνης.

» Ἡκροάσθη.

» — Ἀκούετε; μοι λέγει χαμηλοφώνως.

» Πράγματι δὲ ἤκουσα ἄσμα τι, ὅπερ ἐκυμαίνεται ἐν τῷ ἀπείρῳ καὶ τὸ ὅποιον μετὰ τινὰς στιγμὰς δὲν ἤκούσθη πλέον. Ἡ σιγὴ ἀπεκατέστη χωρὶς νὰ διακοπῇ πλέον.

» Ἡ Πασιτὰ τότε τρέξασα ἔλαβε τὴν κιθάραν τῆς καὶ ἔπαιξε μέχρι τέλους τὴν μελωδίαν, τῆς ὁποίας μόνον τὸ ἥμισυ μέρος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγνώριζε.

» Εἰς τὸ βλέμμα τῆς διεκρίνετο παράδοξος λάμψις, ἡ δὲ μορφή τῆς εἶχε λάβει ἔκφρασιν τινὰ ἀγνωστον αὐτῇ.

» Ὅθ' ἔλεγέ τις ὅτι ἡ ζωὴ ἐπανήρχετο εἰς τὸ ὑπὸ τῆς θλίψεως ἐξασθενίσαν ἐκεῖνο σῶμα, καὶ ἠυχαρίστησα τὸν Θεὸν πιστεύσας ὅτι ἐσώθη.

» Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἔτεινε τὸ οὖς, ἀλλ' οὐδὲν ἤκουεν.

» — Πάτερ μου, ἀγαπητέ μου πάτερ, μοι εἶπεν, ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μὴ ἀποθάνω πρὸ τοῦ ἀξιωθῶ τῆς εὐδαιμονίας τὴν ὁποίαν ἐζήτην. ὦ! τώρα εἶμαι εὐτυχής!

» — Θέλεις, τέκνον μου, τῇ λέγω, νὰ εὕρω ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐτραγῶδει καὶ νὰ σοῦ τὸν φέρω;

» — Ὅχι, πάτερ μου, ἤθελα τὸ ἄσμα καὶ ὄχι τὸν ψάλτην. Πιθανὸν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἤκουσα πρὸ ὀλίγου νὰ εἶνε ἀγροῖκος χωρικός, ὅστις θὰ μοι ἠλάττου τὴν ποιητικὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μοι ἔκαμε προτιμῶ νὰ φυλάξω αὐτὴν καθαρὰν, μὴ θέλουσα νὰ μάθω τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς μοι τὴν ἐφάνερωσε.

» Ὅθ' ἀποθάνω, πάτερ μου, ἀλλ' ἐὰν εἰξεύρατε πόσον εἶμαι εὐτυχής δὲν θὰ μὲ ἐλυπεῖσθε.

» Ἐχω ἐν τῇ ψυχῇ μου ἀνεκφραστον χαρὰν. Οἱ ὀφθαλμοί μου βλέπουσι πέραν τοῦ ὀρίζοντος ἡμῶν καὶ νομίζω ὅτι ἀναπνέω πνεῦμα ἀέρος διάφορον τοῦ ἰδικού σας.

» Ἄς καταβῶμεν εἰς τὸν κῆπον νὰ συλλέξωμεν ἄνθη.

» Καὶ στηριχθεῖσα εἰς τὸν βραχιόνά μου ἡ Πασιτὰ κατέβη τὴν κλίμακα ψιθυρίζουσα τὴν ἤδη συμπληρωθεῖσαν αὐτῆς μελωδίαν.

» Συνέλεξεν ἄνθη παντὸς εἴδους, ἔκαμε στέφανον καὶ ἀνέβη ἔχουσα πλήρες τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἐσθῆτός τῆς ἐξ αὐτῶν.

» Ὅλην τὴν νύκτα ἐξεφύλλιζεν αὐτὰ μειδιώσα.

» Τὴν ἐπομένην ἡμέραν παρετήρει τὴν φύσιν ἄδουσα· ὅτε δὲ τὸ λυκόφως ἐπέηλθεν, ἐστάθη πρὸ τοῦ παραθύρου, κρατοῦσα τὴν κιθάραν τῆς, καὶ ἀνέμενε.

» Τὴν παρετήρουν πάντοτε.

» Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν τὴν προτεραίαν

εἶχεν ἀκούσει τὸ ἄσμα, ἠκούσθη καὶ πάλιν ἡ ἰδία φωνὴ ψάλλουσα.

» Ἡ Πασιτὰ τότε ἤρχισε νὰ ἀκολουθῇ ἄδουσα τὴν φωνὴν ἐκείνην.

» Ἐνόμιζε τις ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῆς ὅλη περιείχετο εἰς τὸ ἄσμα τῆς.

» Αἱ δύο φωναὶ εἰσίγησαν ταυτόχροτως.

» Ἡ κιθάρα ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς Πασιτᾶς καὶ ἐθραύσθη κατὰ γῆς.

» Τὴν ἐπλησίασα.

» Εἶχεν ἀποθάνει ὡς ἄγγελος, ἐὰν οἱ ἄγγελοι ἀποθνήσκουσι, μὲ τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη.

» Τὴν μετέφερα εἰς τὴν πλήρη ἀνθέων κλίνην τῆς, τὰ ὅποια ἡ ἰδία εἶχεν ἐκφυλίσει.

» Τὴν ἐπαύριον μεγάλη κίνησις ἐφαίνετο ἐν τῇ πολίχνῃ.

» Ἡρώτησα καὶ μοι διηγήθησαν ὅτι νεαρὸς λεμβούχος δεκαπενταετῆς περιήκου, ὅστις διήρχετο ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν τὸν Μάρνον ἄδων, ἐπνίγη καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχον ἀνεύρει τὸ πτώμα του.

» Πράγμα παράδοξον, ἡ μορφή τοῦ νεαροῦ λεμβούχου ἐμειδία!

» — Ὅθ' ἐπνίγη μονάχος του, ἔλεγον ἡ γειτόνισσαι, ἐπεὶδὴ ἀπὸ πολλῶν καιρῶ ἦτον μελαγχολικός καὶ εἰς κανένα δὲν ἔλεγε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του.

» Ὁ ἰατρὸς εἰσίγησε καὶ ἀπέμαξε τὸ τελευταῖον δάκρυ, ὅπερ ἡ διήγησις τὸν ἔκαμε νὰ χύσῃ ἀκουσίως του.

» Ἐγραψα τότε εἰς τὸν Πεπέλον ὅτι ἡ Πασιτὰ ἦτο ὑγιής, ὅτι ὠμίλει περὶ αὐτοῦ συχνάκις καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπέστρεφεν εἰς Γρενάδαν.

» Ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου διηγήθη τὴν ἱστορίαν ταύτην εἰς ἕνα τῶν φίλων μου, ἀναχωροῦντα διὰ τὴν Ἰσπανίαν.

» Ἐκ Γρενάδης ἔλαβον τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος φίλος μου:

» Ἐλαβον τὴν περιέργειαν νὰ ἰδῶ τὸν δυστυχῆ αὐτὸν Πεπέλον· προσεπάθησα νὰ τῷ βεβαιώσω τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου, ἀλλ' ἐκεῖνος μοι ἀπήντησεν: «Εὐχαριστήσατε ἐκ μέρους μου τὸν κύριον αὐτόν, ὅστις προσπαθεῖ νὰ μὲ παρηγορήσῃ· δυστυχῶς ἀκούω μέσα μου μίαν φωνὴν ἡ ὁποία μοῦ λέγει ὅτι εἶνε μάταια ὅλα αὐτὰ! Εὐρίσκομαι ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ὁ φίλος σας μ' ἀφήκε· ἀλλὰ δὲν περιμένω πλέον καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἐλπίζω νὰ τελειώσω ὅλα...»

» Καὶ τῷ ὄντι, ἐὰν κρίνη τις ἐκ τῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὗρον αὐτόν, ὁ δυστυχῆς νέος δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ πλέον τοῦ μηνός.

» Κατὰ παράκλησίν μου, μοι ὑπέδειξαν τὴν Μανουέλλαν καὶ περιέργως διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ θὰ ἐπέφερον εἰς αὐτὴν ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς τῆς, τῇ λέγω·

» — Ἡ Πασιτὰ ἀπέθανεν.

» — Τὸ ἤξευρα, μοι ἀπήντησεν ἀπαθῶς, ὅτι μᾶλα ὅσα μοῦ ἔλεγεν ὁ γέρον ἐκεῖνος, δὲν θὰ τὴν ἐγιάτρευε.

» Ἐκτοτε πολλάκις ἐπανεῖδον τὸν κ. Βενιαμίν· οὐδέποτε δὲ συνητηθήμεν χω-

ρὶς νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῆς Πασιτᾶς.

— Ὁ Θεός, μοι ἔλεγε, θέλει ἐνίοτε, ἵνα τὸ πλάσμα του καταλίπη τὰ πάντα, γονεῖς καὶ πατρίδα ἵνα ζητήσῃ τὴν μυστηριώδη ἐκείνην εὐδαιμονίαν, ἣν ὄνειπολεῖ καὶ ἵνα αὐτὴ ἀγνὴ διέλθῃ ἐκ τῆς γῆς εἰς τὴν ἀπειρον εὐδαιμονίαν τοῦ οὐρανοῦ.

Εὐδαιμόνες, οὓς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ὁποίοις δὲν μεσολαβεῖ μεταξὺ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ὀνείρου τῶν καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς αἰωνιότητος, ὀλόκληρος βίος ἀτυχημάτων καὶ θλίψεων.

Νικ. Κ. Σ.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φούλακις τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) .... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλῆς», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Υἱὸς τοῦ Μοντερχόστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ.7 (7,50)

«Ὁ Διάβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail ..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendes..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Τὰ Ἐκατομμύρια τοῦ κ. Ἰωραμίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Ponson - De - Terrail ..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ξαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν ..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλίσσης—Ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ—Ἡ Κόμησα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Ὄγκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τοῦ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιὲ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) .... Δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία E. Μαζώ (τόμοι 2) ..... Δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 4 (4,40)

«Τὰ Ὑπερῶνα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς..... 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωριὸς Οὐγγὺ, μετάφρασις I. Καρασσούσα (τόμοι 2) ..... Δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λει. 50 (60)

» Σολωμοῦ..... » 50 (60)

» Βηλαρᾶ..... » 50 (60)